

Noi observăm

Auzim totul. În bătaia vântului șoptim secrete – este adevărat. Vorbim încet și simplu, la fel cum mamele fac promisiuni micuților, șușotindu-le în urechiușe. Tradu-ne limba și ascult-o cum curge învăluitoare și străin precum un murmur într-o sală de festivități, precum sunetul a zece milioane de opinii rostite precipitat în mulțime. Ascultă șuierul constant al vântului ce bate printre crengile noastre.

Ascultăm freacă frunzelor – pașii mărunți ai copilului ce aleargă, ghetetele sale presând vreascurile și împrăștiind pământul; respirația omului, continuă și neregulată. Semnalele care fac să vibreze până și cele mai firave rămurele, pătrunzând treptat prin crengile mai groase până sub scoarță, în profunzimea trunchiurilor noastre.

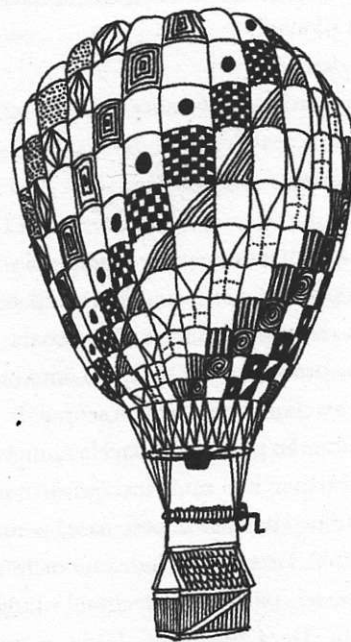
Observăm totul. Vedem lumina soarelui filtrată printre frunze. Vedem cum se reflectă în toate și ajunge până la noi, după ce parcurge asemenea distanță. Urmărim jocul razelor de lumină pe atâtea suprafețe – vedem aura luminoasă de puf de pe țesătura mânecii bărbatului, picioarele acestuia descriind arce albe identice; lumina reflectată de coperta carnetelului din mâna băiatului. Lumina își lasă amprenta peste tot;

culoarea ei, textura și intensitatea nu se diminuează atunci când ne atinge scoarța. Noi vedem totul. Percepem cum casele se ridică și se prăbușesc, cum munții se scufundă în mări, cum orașele se dezvoltă și apoi sunt părăsite. Imaginile, și nu doar lumina ne hrănesc. Imaginile, sunetele, momentele și poveștile sunt cele care ne susțin. Noi creștem viguroși după cum ne-a fost scris și înțelegem toate semnalele subtile ale vieții.

Noi suntem un tot, un întreg ale cărui rădăcini sunt mereu conectate. Împreună cu toate evenimentele cărora le suntem martori, noi cunoaștem doar un moment: acest *acum*, complet și etern, care reprezintă totul. Dar oamenii sunt cei care ne fascinează cel mai mult. Dorințele lor, greșelile, voința, speranțele care aleargă printre noi la viteze imposibile, fără să se oprească și fără să înceapă, niciodată încheiate; constante. Sub crengile noastre, mișcările lor izbucnesc într-un spectru multicolor alcătuit din raze de lumină ce se reflectă jucăuș în toate direcțiile. E ceva ce nu obosește niciodată.

Astfel ne îndreptăm atenția asupra anumitor aspecte; ne concentrăm asupra unui singur punct de vedere și asupra unui ritm sincronizat cu persoana în cauză.

Revenim des asupra unor anumite trăsături de caracter, iar pe altele nu le scăpăm niciodată din vedere. În acest fel, am învățat multe, am acumulat enorm, dar încă ne întrebăm. Și astfel, observăm.

un copil extraordinar de fericit

Între timp, tatăl meu *adevărat* se plimba de unul singur într-un un balon cu aer cald, de-a lungul coastei californiene, încercând să întreprindă acel lung zbor pe deasupra Pacificului fără să-și piardă viața. Își luase cu el, evident, suficientă mâncare pentru zece săptămâni, și haine pentru una singură. Tatăl meu *adevărat* nu era genul acela de om care să poarte aceleași haine două zile la rând, chiar dacă era singur la un kilometru deasupra mării. Așa că, atunci când considera că trebuie să-și spele rufe, își trimitea papagalii până la suprafața apei, cu pantalonii săi în gheare și cu detergent în cioc. Nu dăduse greș până acum.

Făcuse o listă cu diferite definiții ale oceanului:

- O pătură șifonată;
- Albastru-deschis;
- Mai înfricoșător ca orice altceva;
- Acoperit de o ceață rece;
- Infinit de mare;

Își petrecea cea mai mare parte a timpului scriind în jurnal și ascultându-și plăcile favorite la micul său patefon. Din când în când, trăgea din pipă și redacta o scrisoare pentru mama mea adevărată, promițându-i că se va întoarce curând. În fiecare duminică acționa manivela cu scopul de a coborî toate funiile dirijabilului său până când nacela ajungea să plutească ușor pe suprafața apei, la o sută cincizeci de metri sub balon. Atunci își lua undița și începea să pescuiască pentru a-și asigura festinul săptămânal. De obicei prindea un rechin și se lupta cu el pe fundul nacelei, până când rechinul ajungea practic să *implore* să fie gătit. Dacă se simțea obosit, se mulțumea și cu un calamar uriaș. Tatăl meu a ieșit întotdeauna învingător în luptele corp la corp cu calamarii uriași.

Când își lua o pauză de la a fi minunat, tatăl meu adevărat stătea pur și simplu și se gândea. Se holba la cer. Începea să numere câte zile au trecut de când văzuse pământul ultima oară. Nu își putea aminti. Se gândea la tatăl lui și se întreba ce se întâmplase cu fiul său. Își zărea barba lungă de aproape doi metri reflectată în cadranul de sticlă al ceasului său de buzunar din aur masiv și își spunea: „Cât de prost poate fi un om ca dintre toate lucrurile să-și uite tocmai aparatul de ras?”

Atunci Simon – tipul care pretindea că este tatăl meu – mi-a pus mâna pe umăr pentru a-mi atrage atenția.

- Arthur?

În acel moment, balonul mi-a zburat din cap și mi-a ieșit complet din minte.

- Hmmm?

Trebuia să fac exerciții de algebră.

- Iarăși visezi cu ochii deschiși?

- Nu, calculam. *Încercam* să socotesc în gând.

- Încearcă să fii atent, șefu'. Aproape am terminat.

Cartea de matematică era la o altă pagină, iar eu mă uitam peste umărul lui Simon, pe geam, la copacii înalți care se legănau în bătaia vântului. Lângă casa noastră se află o pădurice frumoasă, iar mie îmi plăcea foarte mult să stau acolo. Noi locuim într-o casă mare și gri, cu ferestre albe și o verandă de lemn în față. Nu e tocmai în oraș, dar nici la țară, se află pur și simplu pe o stradă lungă, lângă un râu, și e înconjurată de o grămadă de copaci impresionanți. Ceea ce vreau să spun este că orașul cu zgârie-norii lui, cu zgomotul și tot restul nu este foarte departe, ajungi cu mașina în vreo cincisprezece minute. Dar unde locuim noi se află doar case, un râu și niște copaci. Simon spunea că stau prea mult timp prin pădure. Dar *nu* făceam asta. În general mă lasă în pace să fac cam ce vreau, dar o dată mi-a spus că poate nu era cel mai bun lucru să stau singur prin pădure tot timpul. În ciuda faptului că știa ce părere am despre Finch și Victoria, tot îmi spunea că ar trebui să îi invit să se joace cu mine din când în când. Chiar dacă *sunt* atât de enervanți.

În pădurea aceea urma să găsesc cel mai îngrozitor lucru pe care-l puteam descoperi vreodată și jumătate de oră mai târziu, viața mea avea să se schimbe iremediabil. Nu știam asta încă. Ultimele două săptămâni au trecut extrem de greu, parcă erau o mie, nu două, și au fost cu certitudine și cele mai ciudate zile din viața mea până în acel moment – dar poate

ar trebui să spun exact ce s-a întâmplat, ca să aibă sens ce zic. Promit că n-o să dureze foarte mult.

Pentru început, știu că totul pare confuz, dar Simon Arthur Williams nu este adevăratul meu tată, deși, probabil, pare că este. M-a adoptat încă de când eram mic de tot pentru că își dorea neapărat un copil. Mi-a dat un nume și tot ce am avut nevoie, iar eu am crescut acolo, alături de el, comportându-mă ca și cum ar fi fost adevăratul meu tată, deși nu era. De fapt, părinții mei naturali erau alții, doar că luaseră decizia să nu mă păstreze. Știu că sună ciudat. Cel mai aiurea moment a fost în vacanța de iarnă când l-am întrebat pe Simon dacă am putea să-i vizităm într-o zi și mi-a spus că nu am voie.

Simon poartă niște ochelari cu lentile mari și pătrate, iar părul lui e moale și destul de rar. E un bărbat foarte înalt și plictisitor. În comparație cu unchiul Max sau chiar cu mătușa Maxine, ori cu alți adulți pe care îi cunosc, rămâne cel mai plictisitor om. Întotdeauna a lucrat de acasă, pe computerul din camera cu ușă glisantă de lângă bucătărie, și niciodată nu a avut o prietenă sau vreo iubită pe care s-o sărute franțuzește. Dar pe mine nu mă deranjează acest lucru. Dacă ar fi avut una, aceasta s-ar fi gândit probabil că putea deveni mama mea, ceea ce ar fi fost, cu siguranță, extrem de enervant. Simon a avut întotdeauna impresia că el ar putea să mă instruiască mai bine decât profesorii de la școală, așa că încăperea de lângă bucătărie ține loc și de sală de clasă. Presupun că e destul de bun ca profesor pentru că eu ar fi trebuit acum să fac matematica de clasa a cincea, dar am ajuns deja la a opta. La engleză am ajuns la nivelul clasei a șasea, la științe sociale – la nivelul clasei a șaptea, iar în cazul chimiei și biologiei, la nivel de clasa a noua.

Simon are o sora mai mică, Maxine, care, deși pare incredibil, s-a căsătorit cu tipul ăsta, Max. Având în vedere

că el este soțul ei și ea e sora lui Simon, Max și Maxine sunt, cum s-ar zice, unchiul și mătușa mea. Ei s-au comportat întotdeauna ca și cum ar fi cu adevărat unchiul și mătușa mea, dar asta nu m-a deranjat niciodată pentru că, în general, îmi place de amândoi. Și Simon are o părere bună despre ei, mai ales despre Max, așa că ei vin în vizită destul de des și e chiar distractiv. Amândurora le face plăcere să stea de vorbă cu mine, doar că fiecare face asta în mod diferit.

Unchiul Max este extrem de simpatic – atunci când se străduiește, dar mai ales atunci când nu se străduiește. Ceea ce vreau să zic este că se pricepe să spună bancuri și îmi face tot felul de cadouri amuzante, dar se și teme de multe lucruri. *De foarte multe.* Pe unchiul Max îl înspăimântă păianjenii, clădirile înalte și șobolanii. Se teme să înoate, să meargă cu barca și să conducă (de cele mai multe ori, mătușa Maxine e la volan), să nu se taie și să nu se ardă cu lichide fierbinți. De asemenea, îi este frică de sirene. Unele dintre spaimile lui sunt mult mai serioase decât altele, dar multe sunt doar glume.

Ori de câte ori se sperie de ceva când sunt eu în preajmă, are obiceiul să sară sau să strige, după care imită ceea ce vede. Am impresia că el se simte răzburat dacă râde de ceea ce îl sperie.

Dacă vede un păianjen și începe să tremure, eu trebuie să râd.

– O-ho, un păianjen! spune el.

Își îndoaie apoi mâinile și picioarele într-un mod ciudat și începe să se târască pe podea, prefăcându-se că vrea să se urce pe pantalonii mei. S-a întâmplat doar de câteva ori, dar când face asta, eu încerc să îl opresc, prefăcându-mă că-l strivesc, ca să-l ajut să își depășească frica. Atunci se aruncă la pământ, cu picioarele în sus, prefăcându-se că se zbate, iar eu pun capăt suferințelor sale.

Sau îl întreb:

– Ce faci, unchiule Max?

– Bine, Arthur, doar că mătușa ta a fost ocupată și a trebuit să conduc *eu*. Știi cât de mult urăsc să fac asta.

După aceea, deschide ochii mari și se preface că ține în mâini un volan invizibil, apoi începe să se ciocnească de lucrurile din dormitorul meu pufnind zgomotos, ca un airbag. Atunci când face asta, eu mă prefac că apuc volanul și trag frâna de mână, ca să opresc mașina lui invizibilă. În felul acesta, totul se termină cu bine. După aceea îl somez să coboare și îi suspend permisul de conducere.

Cu toate astea, unchiul Max nu se teme să vorbească despre lucrurile care îl sperie și asta îmi place cel mai mult la el. Este un tip direct. Știe cum să se comporte cu fetele, deși are o mustață mare. Tot timpul inventează cântece de dragoste nostime despre Maxine, soare și prăjituri, după care începe să mi le cânte, acompaniindu-se la orga sa electronică. El nu se teme de întuneric și spune că, atunci când se lasă noaptea, nu mai poate vedea lucrurile care îl înspăimântă, iar asta îi place. Eu însă cred că unchiul Max pur și simplu nu poate imita *întunericul*.

Mătușa Maxine este altfel. Nu cred că o sperie nimic. Întotdeauna mă îmbrățișează și îmi trimite scrisori prin poștă, deși ar putea foarte ușor să folosească gmail-ul. Face asta cu toate că nu locuiește la mai mult de douăzeci de minute distanță. Își scrie scrisorile pe hârtie de culoare bleu și apoi le împătorește frumos în plicuri albe. Ea spune că vrea să ținem corespondența prin poștă pentru ca eu să pot exersa scrisul corect, utilizarea formulelor de politețe și alte lucruri de genul ăsta. Astfel mă poate ține la curent cu tot felul de evenimente uimitoare și îmi trimite cuvinte interesante. Dar, de fapt, de

cele mai multe ori ascunde detaliile cu adevărat importante – *adevăratul* motivul pentru care îmi scrie.

8 Aprilie

Dragă Arthur,

Ce mai faci, dragule? Îmi cer scuze că nu ți-am scris de atâta timp. Bietul tău unchi e țeapăn ca o scândură de vreo șase zile, are o formă ușoară de pneumonie și se bucură că îl tratez ca pe un rege când sunt acasă. Și dacă tot veni vorba de scânduri, despre casa ta din copac, ce mai poți să îmi spui? Încă îți petreci mult timp acolo? Sper că da.

Cuvântul nou pe care ți-l trimit este „transmigrație“. Semnificația lui poate fi ori îndepărtarea cuiva de meleagurile sale natale pentru a se putea stabili în alt loc, ori trecerea sufletului după moarte într-un alt corp.

Cu drag,

Mătușa Maxine

P.S. Sper din toată inima că încă te mai joci în casa din copac. Îmi aduc aminte de vremurile când tu și cu Si o construiați. Pe atunci, erai un copil atât de fericit. Încă mai ești?

P.P.S. Trebuie să-ți fie greu – așa e atunci când vrei să știi totul. Sper doar că înțelegei cât de special ești pentru noi toți.

Înțelegeți ce vreau să spun? Mătușii Maxine îi plac filmele și știe care sunt cele cu adevărat *bune*. Partea ei preferată dintr-un film, cred eu, este aceea în care tipului (sau tipei) i se întâmplă ceva. Un eveniment major, sau ceva minor, dar cu adevărat important care să-i schimbe viața. Ceva care să-l trezească la realitate, care să-l facă mai *puternic*, sau ceva de acest gen. Mi se pare că mătușa Maxine tot încearcă să facă și cu *mine* același lucru, prin scrisorile ei, chiar dacă – din punctul meu de vedere – eu sunt în regulă și pot să-mi port singur

de grijă. De obicei îi răspund, dar îi înmânez scrisoarea abia atunci când vine în vizită, pentru că, sincer, câți copii de zece ani și-ar permite să cumpere un timbru în fiecare săptămână?

Dragă Maxine,

Sunt bine. Încă mă mai joc din când în când în casa din copac. Este ciudat faptul că Max a ajuns să aibă pneumonie, fiindcă am impresia că se teme de ea. Vino repede în vizită ca să îți pot „transmigra“ această scrisoare. Cred că încă sunt un copil fericit și vesel. Mai adu-mi și câteva rulouri cu scorțișoară.

de Arthur

P.S. Evident că sunt special, doar sunt Arthur.

Încerc, de obicei, să folosesc în scrisoare cuvântul propus de ea, pentru a-i arăta cât de inteligent am devenit. După ce îi înmânez scrisoarea, îmi mulțumește, o bagă în poșetă și probabil o citește abia după ce ajunge acasă.

Când eram mai mic, am construit împreună cu Simon o căsuță spațioasă într-un copac din pădure, pe o coastă, în apropierea apei, și obișnuiam să mă joc acolo în fiecare zi. La asta se referea mătușa Maxine. Un timp nu am mai mers la fel de des la casa din copac. Nu pentru că nu îmi mai plăcea, ci pentru că eram puțin cam prea mare pentru asta și preferam să explorez alte părți ale pădurii. Nu era mare lucru, doar că eu crescusem.

Oricum, nu știi niciodată ce poți găsi în pădure. Acolo descoperi zilnic un nou univers. Printre lucrurile pe care le-am găsit în pădure se numără o piatră de forma creierului uman, o jumătate dintr-un volan și niște tuburi de cartușe despre care Simon zicea că au rămas de la vânătorii care treceau prin

acele locuri cu mult înainte să ne fi mutat noi acolo. Sunt și animale prin pădure. Odată, am urmărit o veveriță mult timp (de distracție, nu că aș fi vânat-o sau ceva de acest gen), până când s-a furișat în scorbura unui pin trecând pe lângă un porc spinos uriaș și negru ca smoala. Eu și porcul spinos am rămas nemișcați, holbându-ne unul la altul.

Scoarța trunchiului de copac lângă care stătea animalul era roasă din loc în loc. Probabil că mâncase din ea și mi-am amintit că Victoria mi-a spus odată că tatăl ei împușcase un porc spinos pentru că acesta distrugea copacii. Porcul spinos pe care l-am văzut eu se holba în continuare la mine, ceea ce era destul de înfricoșător, pentru că părea foarte țepos, desigur, dar, în cele din urmă, fiecare din noi și-a continuat drumul. Pot să spun că am fost destul de curajos. Toată lumea crede că porcii spinoși trag cu țepii lor după oameni. Asta e ridicol. Doar nu au praf de pușcă sau ceva de genul ăsta.

Ori de câte ori găsesc ceva interesant în pădure, mă apuc să-l desenez. Sunt un bun desenator. Mai demult am desenat turnul înclinat din Pisa și am fost foarte mândru de creația mea. Am atârnat desenul acela de perete, alături de celelalte schițe, liste și alte obiecte. La două seri după ce am desenat turnul, am visat că am fost în Spania să observ adevăratul turn înclinat și că îl desenasem în mărime naturală, cu un creion galben gigantic. Îl făcusem lat și turtit, pe niște coli de hârtie mari cât niște apartamente. Câteva luni mai târziu, când am terminat în cele din urmă desenul, inginerii și arhitecții din echipa mea m-au ajutat să ridic planșa enormă cu niște macarale și să o înfășor în jurul turnului. Cea mai mare rolă de bandă adezivă a fost folosită pentru a ține totul la un loc. Problema era alta acum. Nu știu de ce, dar cu desenul meu deasupra, turnul nu mai părea înclinat. Era doar adevăratul